

ZATERDAG 18-6-'94

De reis was voorspoedig en om ongeveer elf uur zijn we bij de stopplaats in Hendaye. Deze stopplaatsen zijn altijd bij een camping en daar maak ik ook nu weer dankbaar gebruik van, heerlijk even opfrissen en makkelijke kleding aan. In de bus heb ik kennis gemaakt met een jongen uit Amsterdam, die gaat een week op de fiets door de Pyreneeën. Tot m'n stomme verbazing heeft hij voor 'n hele week eten meegenomen van huis, net of hier niets te koop is. Het weegt allemaal als lood want het is blikvoeding. Zijn fiets met bagage weegt op deze manier zo'n vijftig kilo, dat is twintig kilo meer dan mijn complete uitrusting voor veertien dagen. Na een heerlijke bak koffie in Hendaye neem ik vlak voor de grens, waar hij op Frans gebied blijft, afscheid van hem. Met enig leedvermaak kijk ik hem na en denk aan de pittige hellingen die hem te wachten staan met zijn extra van twintig kilo. In Irun even naar de drukte op de grenspost kijken en dan richting Hondarribia wat al enige moeilijke beklimmingen met zich meebrengt en als beloning enkele prachtige uitzichten op de golf van Biskaje. Op weg naar Donibane, in een klim hoor ik mijn naam roepen, kijk ik om en zie 'n fietser aankomen, met bagage, in een onwijs hoge versnelling, waardoor hij alleen staande kon klimmen. Zijn kleinste versnelling is 42><24. Het is een landgenoot, acht dagen geleden op de fiets uit Alkmaar vertrokken, een gem. van tweehonderd km. per dag en onderweg naar Porto in Portugal. Mijn opmerking dat deze weg wel wat uit de route is, beaamde hij, maar deze klim heb ik vorig jaar gemist dus besloot ik nu tot een kleine omweg, is zijn antwoord. Op mijn vraag hoe hij mij bij naam kent is zijn antwoord, van het vierbanen toernooi schaatsen. Maar ik ken jou helemaal niet, maar jij rijdt ook altijd vooraan en ik achteraan is zijn antwoord. In Errenteria gaan we ieder onze eigen weg, hij naar Porto en ik richting M'te de Igueldo voor een camping. Bij aankomst op de camping begint het te regenen en dat blijft de hele avond zo. Deze eerste dag maak ik er een klein feestje van en ga vlak bij de camping, in een klein restaurant, heerlijk uit eten.

ZONDAG 19-6 '94

De hele morgen regent het een beetje. Het vertrek heb ik al wat uitgesteld dus om half elf ga ik pas op weg naar Orrio en neem daar de GI 2637 richting Aya, een weg met korte gemene klimmen van boven de tien procent, naar eigen waarneming en ervaring. Van de vergezichten die hier volgens mij mooi moeten zijn is door de laaghangende bewolking en de regen niets te zien. Gelukkig is het niet koud, ik denk twintig graden. In Villabona even de inwendige mens versterken, koffie, brood en het nodige fruit. Naar Tolosa en vandaar via de GI 2130 naar Leitza en Lekunberri. Langs deze weg zie ik een watervalletje met een gebogen pijpje uit de rotswand waarop een glas om de dorst te lessen. Hier rust ik even en inderdaad stoppen er mensen om te drinken. In Lekunberri is een camping die ik niet kan vinden en ik dwaal door tot zowat San Migel de Aralar, wat een flinke klim is, maar als voordeel dat de weg terug een snelle afdaling is. Natuurlijk is de camping heel makkelijk te vinden, namelijk langs een weg die is afgesloten. Na een dag van regenachtig weer, laat bij aankomst op de camping, de zon zich nog even zien. De streek waar ik vandaag doorheen getrokken ben is voor geen meter vlak waardoor de kilometers naar mijn indruk zwaarder zijn dan een lange klim van bijvoorbeeld twintig kilometer. Het zijn allemaal stukjes klimmen van 500 tot 1500 meter, zoiets als de Ardennen alleen steiler. Overal kom je Nederlanders tegen, op deze camping een stel wat van de Middellandse zee is vertrokken veertien dagen geleden.

MAANDAG 20-6-'94

De zon is al aanwezig als ik de tent uit kom om half negen, maar weer vertrokken als ik een uur later weer naar San Migel de Aralar ga. Nu pas heb ik door wat voor een klim het eigenlijk is nu ik hem voor de tweede keer doe. Het is toch zowat zevenhonderd meter hoogte verschil over een afstand van tien kilometer. Twaalf uur, ik ben in Uharte Arakil en doe eerst wat inkopen, om straks,

zoals ik gewoon ben, langs de kant van de weg m'n middagmaal te gebruiken. Deze keer doe ik dat langs de rivier de Arakil. In Etxarri Aranatz ga ik links af de rivier over, via de NA 120 naar Lizarra. Het is nu kwart voor twee en ik heb vierenveertig kilometer gefietst. Ondanks het ontbreken van de zon is het uitzicht op het dal prachtig, vanaf de plaats waar ik sta zie ik vijf dorpjes liggen. Na een klim van veertien kilometer ben ik in Lizarra, de naam Estella komt ook voor, aan en ga richting Logrono via de N 111. Het is hier een vrij vlakke streek met veel landbouw, waaronder tabak en asperges. Hier zie en spreek ik veel fietsende pelgrims onderweg naar Santiago de Compostela, waaronder natuurlijk weer landgenoten. Het echtpaar uit Denemarken heb ik nog wel eens aan gedacht. 's Morgens op het vliegveld van Pamplona aangekomen met een dochtertje van twaalf jaar. Volgens mij zullen ze van de komende dagen niet zoveel plezier hebben, vanaf twee uur is er een brandende zon en pa is zowat levend verbrand. Zelf ben ik al twee keer met factor vijftien in de weer geweest, deze man zo te zien nog geen enkele keer, hij is zo rood als een kreeft. Zes uur is het en ik ben op camping La Plee in Logrono na een rit van 125 kilometer, wat helemaal m'n bedoeling niet is zoveel kilometers. Hier op de camping is niets te koop dus dwaal ik een poos door Logrono voor wat inkopen. Het barst hier van de winkels maar geen brood en andere levensmiddelen te koop. Eindelijk lukt het in een winkel aan de buitenkant van de stad. De wind gaat steeds harder waaien en het stuift meer dan erg. Het heeft hier dan ook dagen niet geregend denk ik. Nog even wat over gisterenavond. Ga ik op de camping de bar in om m'n dagelijks biertje te drinken heb ik geen geld bij me. Naar de tent om te zoeken, niets te vinden, heb ik alles in de douche laten hangen. Als een haas terug naar de douche, hangt alles nog netjes aan de binnenkant van de deur. Het heeft toch zijn voordelen in het voorseizoen op vakantie als het minder druk is.

DINSDAG 21-6-'94

Na een kleine rondrit door het stille Logrono om kwart over acht s`morgens, ga ik over de rivier de Rio Ebro naar de Sierra de la Demanda, een van de nationale parken van Spanje. Via de N120 ga ik naar Najera, dan links via de C 113 naar Bobadilla. De streek waar ik nu ben verschilt niet veel van die van gisteren. Veel landbouw en soms wat tuinbouw. De weg is nog vrij vlak maar een blik op de kaart vertelt mij dat dit spoedig zal veranderen. Het wolkendek is gesloten, ik denk aan regen als ik naar de lucht kijk. Koud is het al, dus trek ik wat extra kleding aan. De route gaat langs de rivier Najerilla, wat veel mooie plaatjes oplevert, zowel voor het oog als voor het fototoestel. Het loopt aardig naar twaalf uur en de zon komt door, de natuur is dan gelijk mooier en ongemerkt heuvelachtiger. De bergen van een dergelijk duizend tot twaalfhonderd meter hoogte zijn tot de top aan toe begroeid met bomen. Gelukkig moet ik weer even stoeien met factor vijftien. Een prachtig gezicht is de berghelling, in de zon, die vol staat met gele bloeiende brem. In de omgeving van Mansilla fiets ik langs een prachtig meer, hier rust ik even en geniet van het uitzicht, en van het nodige eten en drinken, vooral dat laatste want het is al een tijdje schroeïetheit. Na Huerta de Arriba kom ik na een stevige klim op het hoogste punt van vandaag 1410 meter. In deze warmte verlang ik naar een camping, de zon is zo fel dat ik een pet heb opgezet en zelfs blij ben als ik in de schaduw van de vele bomen kan blijven. In Quintanar de la Sierra bewonder ik een grote houtzagerij. Hier zoek ik ook de plaatselijke camping. Na een kwartier heb ik die gevonden, wat denk je, gesloten, gaat over veertien dagen pas open. Een van de nadelen van het voorseizoen. Na enig navragen blijkt de volgende camping zo'n vijftiendertig kilometer verder, dus besluit ik tot wild kamperen. Spoedig zie ik een pracht plek, tent opzetten, eten, drinken en zelf opgevreten worden door de muggen. Voor dit probleem is maar een oplossing, vroeg de slaapzak in. Vandaag is er een poot van m'n bagagedrager gebroken, ik heb hem met riempjes aan het frame bevestigd en maar hopen dat ik zo de vakantie doorkom. Het komt denk door de slechte wegen, vooral de afdalingen vergen veel van het materiaal. De honderddertig kilometer vandaag is weer niet volgens het plan maar ik wil zo graag op een camping overnachten, dan maak je voor wat luxe wel eens een metertje te veel.

WOENSDAG 22-6-'94

Vandaag sta ik voor de keus nog een dag door dit mooie natuurgebied of via de kortste weg, N 234 naar BURGOS. Net als elke andere vakantie heb ik meer plannen dan ik kan verwezenlijken. In Barbadillo del Mercado maak ik van dichtbij kennis met een paar ooievaarsnesten, boven op een huis en de ander op de kerktoren. De lucht is wolkeloos en ondanks smeren uit het bekende flesje ben ik bij het middagmaal toch een beetje rood geworden, weet ik tenminste dat ik morgen niet in de zon mag. Het laatste deel van de weg naar BURGOS is een beetje saai. De dorpen zijn uitgestorven, terrasjes zoals in Zuid Frankrijk zijn hier niet. Vanwege de zon, hitte en het ontbreken van elke vorm van schaduw, speelt het openbare leven zich voornamelijk binnen af. De natuur is, in tegenstelling tot wat de gidsen en boeken schrijven, groen en in volle bloei. In de meeste boeken gaan ze denk voornamelijk uit van de zes weken zomervakantie en ik ben hier rondom de langste dag. Burgos is erg stoffig en druk. Ik voel mij niet zo thuis tussen al die auto's en verkeerslichten. Het is mij opgevallen dat ze hier rustig iets in de winkel gaan halen of snel iets drinken en dan de auto met draaiende motor laten staan tot ze terug komen. Helaas is de kampwinkel gesloten en moet ik terug naar het stoffige Burgos voor m'n eten.

DONDERDAG 23-6-'94

Negen uur is het als ik uit m'n slaapzak kom, geweldig geslapen vannacht. Vandaag ben ik van plan om naar Aguillar te gaan via de N 627. Er is een verschil met de eerste dagen wat mij opvalt. De eerste dagen fietste ik door een streek waar ze al aan de korenbouw waren, hier is de natuur net zo ver heen als in Nederland. Hoe dat komt begrijp ik als ik op de kaart kijk, de eerste dagen was ik op zeeniveau en nu regelmatig op een hoogte van achthonderd meter. In Ubierna fiets ik door het water van een beekje wat over de weg loopt, kan je niet door het water dan is tien meter verder een brug. Waarom deze twee mogelijkheden er zijn snap ik niet zo, maar ik ben ook geen Spanjaard. Drie uur en ik ben al op de camping na negentig kilometer fietsen. Tent opzetten en even kijken bij het stuwmeer. Het is altijd een indrukwekkend iets, al dat water achter zo'n betonnen dam. De bovenkleding hou ik vandaag aan want de zon van gisteren voel ik nog goed, dus beperk ik mij tot pootjebaden. Vandaag ga ik lekker uit eten in het restaurant bij de camping, wat een verdriet, ik betaal te veel en krijg te weinig. De patat is niet te eten, dat drijft in het vet. De Nederlands sprekende serveerster heeft het niet zo erg begrepen, ik vroeg geen zout op de patat maar er een vaatje zout bij, een snuffje zout op tafel en een heel vat zout in de patat, dus, SPIJT. De naweeën van het nachtijs wildkamperen zijn er ook nog, bulten met de doorsnee van een stuiver en twee stuivers dik, ze jeuken ontzettend en worden niet kleiner lijkt het.

Vrijdag 24-6-'94

Op deze camping is het een stel ongeregeld. Alleen maar naar mannen lonkende vrouwen die hier lopen te bedienen. Daar heb ik nu de narigheid van. Wat is het geval, half negen en ik ben klaar om te vertrekken maar er is niemand om af te rekenen. Als je weg wil is dat een ramp. Elke minuut denk ik, ik roep ze. Om tien voor negen is de maat vol en maak ik de vrouwen wakker. Dan ben ik ook stug en kortaf. De schrik staat het vrouwtje op het gezicht te lezen, dus snel afrekenen. Gisterenavond wilde ik al afrekenen maar dat was niet nodig, morgenochtend zijn we vroeg op, nou mooi van niet. Negen uur op de fiets richting Salinas waar ik wat geld wil halen. Nergens een postkantoor dus even vragen aan de vrouwelijke postbode die ik zie lopen. Voor geld moet ik naar Cervera is haar antwoord. In dat plaatsje wat inkopen doen en verder wat voor de inwendige mens zorgen. Als ik bij deze pauze de kaart bekijk zie ik dat er vandaag, via de N 627 richting Potes, behoorlijk wat geklommen moet worden. M'n bagage rammelt op de fiets zo slecht is de weg, opeens dringt het tot mij door, ook de tweede poot van de bagagedrager is gebroken. Stoppen, eten en repareren, net als de eerste poot en dan maar zien hoe het afloopt. Het is half twee, de zon is inmiddels weg dus ga ik weer verder. Vlak voor ik op de fiets ga gaat er een vrachtwagen met hooi

voorbij, even wachten want in een afdaling achter een dergelijk langzaam rijdende wagen is geen pretje. Er staat wat wind dus het stuift als weet ik wat. Ik ben vijf minuten onderweg en zie de wagen een haarspeldbocht onder mij de eerste balen hooi verliezen, jawel zo kom ik er een stuk of tien tegen. De rest van de afdaling doe ik zeer voorzichtig en heb de wagen niet meer gezien. Vandaag is het de eerste dag dat ik door een wat meer bergachtig en met grote rotsen bezaaid gebied fiets. Het doet mij hier, als ik naar die grijze massa's kijk, een beetje aan de Dolomieten denken. Bij aankomst in Potes eerst even op een terrasje zitten wat drinken en kijken naar het winkelende publiek in dit drukke winkel straatje. Als een echte Hollander doe ik ook even een ronde, je weet wel, kijken en niet kopen. Inmiddels heb ik het bordje camping ontdekt, die richting ga ik dan maar en dat valt vies tegen, de zwaarste klim van de dag naar camping El Molino in Vega de Liebana. Donkere wolken pakken zich samen boven de bergen, je weet wel van die hele zwarte waar bij ons sneeuw uit valt. Zittend voor de tent zie ik de zwaluwen laag vliegen en bedenk dan dat dit slecht weer betekend. Op de camping nog even het sterke verhaal aanhoren van een landgenoot, die vindt dat ik te veel bagage bij me heb. Hij heeft een kennis die twee maanden per jaar door Frankrijk trekt, op de fiets, met aan kleding een T shirt en 'n racebroek. Dan te bedenken dat ik midden in de zomer wel eens al m'n winterkleding uit de tassen moest halen en aantrekken van de kou. Ik ga even een wandeling maken in Vega, even bij die blaaskaak vandaan. Hij is met de auto maar van fietsen weet hij, vanwege die kennis, alles beter. Als ik zo kijk hier in het dorp dan denk ik dat na het bouwen, van huis en haard, geen onderhoud meer gedaan is. Alles staat schots en scheef, vaak vraag ik mij af hoe of ze er in en mee kunnen leven. Armoede is het niet denk ik, de auto is vaak mooi en de MTB waar ze mee fietsen is van uitzonderlijke klasse en dus erg duur. Het is nu al regenachtig, ik ga op de camping, in de bar, een glas bier van de streek halen. Nog een tijd gepraat met die jongen die alles beter weet van fietsen. Hij valt toch wel mee maar dat komt denk omdat het gesprek niet over fietsen ging.

ZATERDAG 25-6- '94

Elf uur en ik ben al vijf kwartier aan het klimmen naar de top van de Puerto de San Glorio, een berg van 1609 m hoogte. De warmte heb ik achter de rug want het afgelopen uur was benauwd warm maar nu moet ik toch echt een jas aan. Op weg naar boven ben ik de regen en mist tegemoet gereden. Gelukkig is hier een bushalte met een afsluitbare wachtruimte en kan ik heerlijk binnen de nodige kleding aandoen. In de afdaling denk ik dat de hagel op m'n helm en bovenbenen neerkomt zo scherp is de regen. Toch ga ik niet harder dan veertig kilometer, de weg is erg slecht. Verschrikkelijk wat is het koud. Eerst warmen, na een bak koffie nog geen warme handen, nog een bak, helpt niet. Dan maar wat eten. Ik bestel een tortilla, een half stokbrood met daar tussen een omelet. Eerst doe ik m'n vingers er even tussen, om te warmen, voor ik ga eten. De lucht breekt, de weg is wat beter waardoor ik lekker door kan fietsen en warm worden. Via de N 621 naar Riano, waar de donkere wolken weer overheersen en de regen weer met bakken naar beneden valt. Met de kou valt het nu wel mee want ik klim naar Ponto de Ponton, 1290 m. Nat en koud ben ik, stoppen en warmen. In Oseja de Sajambre, in een restaurant, lukte dat weer niet na de nodige koffie. Een tortilla kan ik alleen boven krijgen. Het is drie uur en ik zit hier aan een vijf gangen menu en doe ondertussen niet anders dan de ijsklompen, die voeten heten, warmen met handdoeken die ik op de verwarming verwarm. Ondertussen maak ik kennis met een aardig stel uit Lisse wat hier op de motor is. Ik ben op weg naar Cangas de Onis. Het is half vijf en de zon is er volop. De natuur is de hele dag nog niet zo prachtig geweest. Dit laatste deel naar Cangas heb ik gelukkig weer even tijd om rond om mij heen te kijken. Vooral de Desfiladero de los Beyos is indrukwekkend met die rots massa's aan weerskanten van de weg. Al die Gorges hebben zoiets, dat imponerende, ruige, die niet onder woorden te brengen natuurschoon. Ik hoef haast niet op de weg te letten, die is nog niet zo mooi geweest vandaag, dus geniet ik volop van de omgeving. Ongemerkt knijp ik soms de remmen even aan om alles goed in mij op te nemen, ik heb al zoveel gemist vandaag. Het valt soms

wel eens tegen want de Picos van Europa was het doel van m'n reis, en dan een hele dag regen en kou. Op zo'n dag zie je te weinig van de omgevingen eigenlijk moet je dan een dag stoppen. Helaas wacht de bus naar huis niet en misschien is de rest van de week, die nog komen moet, wel onvergetelijk. Op zo'n dag ben je ook veel te veel met je zelf bezig, kromme vinger en tenen van de kou, opspattend water en extra opletten in afdalingen, ik wil toch weer heel thuis komen. Het is half negen, ik heb naar het W.K.voetbal gekeken, Nederland België. Het regent nog steeds pijpenstelen, zo hard dat ik de vijftig meter naar de telefooncel niet durf want dan ben ik drijfnat. Ik ben hier op camping de Covadonga, vlakbij het plaatsje Corao. Ik heb hier kennis gemaakt met een roodharig Belgisch meisje die al drie maanden en vijfduizend kilometer met haar Engelse vriend door Spanje heeft gefietst. Het meisje raakt tegen mij niet uitgepraat, ze is, denk ik, blij weer eens Nederlands te kunnen praten. Met verwondering heb ik, hier in de bar, staan kijken naar de Spaanse mannen als ze een drankje inschenken, de fles in de rechter hand hoog boven het hoofd, het te grote glas in de linker hand en zo laag mogelijk, dan een klein laagje in het glas proberen te gieten, soms gaat er meer naast als er in.

ZONDAG 26-6-'94

Alles is nat van de regen in de afgelopen nacht dus besluit ik om met inpakken te wachten tot de tent, door de wind en een enkele zonnestraal, droog is. Half elf is het als ik op weg ga richting de Covadonga, een bedevaartsoord. De overlevering verteld ons dat hier in het jaar zevenhonderd de Islamieten zijn verslagen door een leger van Christenen. Hier begon de opmars en de vestiging van het huidige Spanje, wat driehonderd jaar zou duren. Het is al aardig druk boven maar dat merkte ik langs de weg al met al die rokende, ronkende en stinkende auto's en bussen. Na enig rondlopen en het maken van de nodige foto's, voor mijzelf, het plakboek en het thuisfront, ga ik op weg naar de kust, via de N 625. Arriondas is een leuk stadje waar de koffie en croissant van uitstekende kwaliteit zijn, wat niet zo verwonderlijk is als je trek hebt. Voor het eerst zit ik hier weer op een gezellig terras te genieten van de zondagse drukte in deze plaats. In de klim naar Mir del Fito zie ik een aardig plekje om een uur of anderhalf in de zon te zitten en al m'n spullen te luchten. De krekels nemen gelijk bezit van het tentdoek, waar de laatste resten vocht snel uit weg trekken onder invloed van de krachtige zon. Heerlijk vakantie weer, lekker ontspannen, ik hoef mij niet druk te maken over een camping want langs de kust zijn er genoeg. Kwart over twee, de fiets weer bepakt, het eten is op en het lichaam weer een beetje bruiner. Ik begin aan een klim van ongeveer tien kilometer naar de top van Mir del Fito. Even van de fiets voor een passant die niet aan de kant wil op deze smalle weg en rustig blijft staan eten, na een klap op haar dikke vlezige kont maakt ze plaats en kan ik er door. Ook koeien hebben zo hun rechten. Boven op de Del Fito is het een drukte van belang, mensen in klederdracht, veel muzikanten en muziekkorpsen in klederdracht met daar omheen veel drukte en belangstelling. Iedereen is natuurlijk met de auto naar boven gekomen, ik kan m'n kont dus niet wenden of keren, laat staan m'n fiets, van al dat blik naast en op de weg. Het feest vergoedt veel en ik blijf hier nog een tijdje genieten van de muziek, volksdansen, klederdracht en de gezelligheid. Het uitzicht op zee heeft ook wel wat met dit mooie weer en die diepblauwe watervlakte. Nu heb ik denk een fout gemaakt. Bij het zoeken naar een camping kon ik kiezen uit drie, die staan aangegeven op 'n kruispunt, heb ik die genomen waar ik het slechtste zal slapen en wat ik nooit zeker zal weten, de minste gezelligheid. Deze camping is na veel omwegen die ik moest maken, vlak naast de N 634 gelegen. Je snapt het al, de auto's rijden hier af en aan en erg hard. M'n tent zet ik in een hoekje bij een klein muurtje en gelijk heb ik belangstelling van een salamander, het beestje is erg nieuwsgierig en komt steeds terug. Nog geen gasten gewent zeker zo vroeg in het seizoen. Heerlijk nog even voor de tent in de zon zitten en dan het gebruikelijke glas bier halen. Ik ben de enige gast.

MAANDAG 27-6- '94.

Half tien, een uur vroeger op de fiets als gisteren. Na alle sombere verwachtingen over m'n nachtrust heb ik goed geslapen. Komt denk van de paar heerlijke biertjes gisterenavond. Bij het plaatsje Peseta zie ik rechts van de weg, in het bergachtige achterland, op een hoog gedeelte sneeuw liggen. Later zie ik dat op andere plaatsen nog een paar keer. In Llanes geniet ik van de bedrijvigheid in de haven terwijl ik op een terras geniet van koffie met gebak. Prachtige vissersboten hebben ze hier, dit kan ik niet genoeg benadrukken, zo netjes schoon en in de verf. Dit valt mij steeds weer op hier langs de kust en in de havens. Het valt niet mee om het terras en de haven te verlaten maar als ik verder wil moet het er toch een keer van komen. Met in m'n achterhoofd een van de eerdere vakantie's langs de Franse kust met de daarbij behorende mooie plaatjes, besluit ik de rest van m'n vakantie de kuststrook te volgen. In San Vicente, heerlijk onder de palmen, zitten eten en kijken naar de boten in de haven en op het wad. Het lijkt mij niets een boot hebben waar je alleen maar mee kan varen bij hoog water, de rest van de tijd zit je vast op het wad. Op een mooie afgelegen plek langs de kust besluit ik om m'n voeten even te laten afkoelen in het zeepwater. Tot m'n stomme verbazing blijkt het hier erg druk, maar helaas alleen maar mannen en dan nog hand in hand of boven op elkaar en in de knoop, natuurlijk niet geremd door enige vorm van kleding of schaamte. Het besluit om hier te vertrekken is dan ook niet zo moeilijk, de behoefte om te blijven kijken, met de door de natuur aan mij gegeven voorkeur, is er ook niet. Na honderdvijftwintig kilometer van klimmen en dalen is de camping in Mogro een welkome onderbreking.

DINSDAG 28-6- '94

Negen uur en nu pas uit de slaapzak. Nu ik toch zo laat ben stel ik mij lekker sloom op en doe alles op m'n gemak. Half elf op de fiets richting Santander. Het is prachtig weer alleen de omgeving waar ik nu ben bevalt me niet zo, ik fiets in de stad. Het rookt stinkt en het barst van de verkeerslichten. Er staat een vrij krachtige wind, het stuift en het is warm. Zo snel mogelijk wil ik hier weg maar ik moet helemaal om de baai heen en de weg is moeilijk te vinden. Met een fietser houden ze hier niet zo veel rekening, net als in andere grotere plaatsen. Als ik de borden volg kom ik voor de zoveelste keer op een snelweg dus blijf ik zoeken en niet wanhopen. Kwart over een, het ergste is achter de rug, ik ben nu in het plaatsje Somoen doe daar wat inkopen voor m'n middagmaal. Een paar kilometer van Gilazano heerlijk langs de kant van de weg gegeten met een pracht uitzicht op zee. Het is hier weer zoeken naar de weg maar uiteindelijk kom ik terecht in San Mames. Gelukkig kom ik hier een richtingbord tegen en ga naar Santona. Een schitterende afdaling is het gevolg opeen mooie brede weg, even op de teller kijken, vijfenzeventig kilometer. Heerlijk om je even zo te laten gaan, lekker door de bocht heen zeilen, maar opeens moet ik in de remmen. De wind is hier zo hard, hij blaast me haast van de weg met deze snelheid. Voor de wind ga ik om de baai, van de havens van Santona en Laredo, heen. De zon is een poosje weg geweest en nu rond vier uur komt hij weer terug, niet zo helder als vanmorgen waardoor het maken van foto's op een paar mooie punten helaas niet door gaat. Hier op de camping in Castro Urdiales heb ik een pracht uitzicht op zee. Het is met de toename van de wind weer helder geworden dus maak ik nog even de nodige plaatjes van de omgeving. Het was vandaag erg druk langs de weg, veel vrachtverkeer. De drukte in dicht bevolkte streken is nu eenmaal groter en dat merk ik hier wel heel erg.

Woensdag 29-6 `94

Helaas heb ik het gevoel dat ik te vroeg vertrek uit deze plaats. In de haven zijn ze grote tribune's aan het bouwen dus, denk ik, is er een feest of evenement op komst. M'n grootste zorg is nu, hoe kom ik zo snel mogelijk uit het stinkende Bilbao. In de omgeving van Santurtzi recreëren de mensen op de rotsen en ik vraag mij voor de zoveelste keer af of dat wel prettig is dat liggen op een matje op zo'n brok steen. Aangekomen in Glervana geniet ik niet alleen van het uitzicht op zee maar ook

van de stroom wandelende mensen die, naar later blijkt, allemaal uit Bilbao komen lopen. Na een paar uur worstelen door het stadsverkeer zoek ik een rustige plek om wat te rusten, dat doe ik in Barrika. Ik probeer zo veelmogelijk de kustlijn te volgen hoewel dat richting Bakio niet gaat en ik door een bos heen moet over een mooie brede weg waar de zon recht op staat, geen zuchtje wind en al een paar kilometer omhoog, dit kost de nodige zweetdruppels. Onderweg heb ik al een paar keer controle gehad van de Guardia Civil. Het is mij opgevallen dat elke auto die stil staat onmiddellijk bezoek krijgt van een paar van die mannen. Ik weet het ook niet zo, ik heb het idee dat ik langs een oude kerncentrale gefietst ben, hoewel ik daar op de kaart niets van terug kan vinden. Genieten is het weer naar Bakio van een afdaling naar zeeniveau, vooral lekker koel. Van Bakio naar Bermeo is nog maar een wip en daar is een camping. Dit is een camping in terrasvorm, op elk terras staat een rij tenten en dan ga je acht treden naar beneden voor de volgende rij. Zo heb je vijf rijen tegen de bergwand en helemaal onderaan kan je met de auto komen, daar staan dus de campers en caravan's. Ik sta op het derde terras, vierentwintig treden, morgen eerst alle bagage van m'n fiets anders kom ik niet omhoog.

DONDERDAG 30-6-'94

Het is twaalf uur en ik ben in de haven van Lekeitio, weer zo'n haven met die prachtige geverfde vissersboten. Ik ben hier gekomen via de B 1635 naar Gernika en daar de B 1638 naar Lekeitio. Het is warm, de zon schijnt niet zo helder maar je voelt hem goed. In Ondarroa even rondgekeken en een ijsje gegeten op 'n echt zandstrand. Het is niet druk ondanks het mooie weer. Via de N 634, wat een ramp en drukte maar het is niet anders, ga ik naar Zumaia en Zarautz waar ik op een camping blijf. Om de lezer gerust te stellen, hier volgt m'n verhaal van vandaag. In Deba fietste ik heerlijk een rondje door het plaatsje, zie ik daar een bromfiets staan met een Nederlands verzekeringsplaatje. Het is een Sachs van, schat ik, twintig jaar oud, met daarop gemonteerd een stuk of vier fel rood geschilderde, met popnagels vervaardigde aluminiumtrommels of doosjes. Ben ik hier op de camping zie ik die brommer weer maar nu bij een tent met de eigenaar. Een kleurrijk man, vier weken geleden uit Maastricht vertrokken naar Santiago de Compostela en nu op de terugweg. Hij is zevenenzestig en heeft ook zijn vrouw thuis gelaten. Alleen hoop ik als ik zo oud ben en alleen op vakantie dat ik iets meer op m'n uiterlijk let als deze man. Een uur na het eten van de spaghetti zit dat spul nog achter zijn oren en op zijn kin. De kleding die hij aan heeft is ook niet je van het. Pracht verhalen heeft de man, als oud spoorwegman, over zijn lidmaatschap van de fietsclub bij de N.S. Op de camping een leuke ervaring met een Nederlands stel, zo oud als m'n eigen kinderen, die komen vragen wat voor boodschappen of ik nodig heb want een van de twee gaat naar het dorp. Is mij nog nooit gebeurd dat in de vakantie de boodschappen voor mij gedaan werden. Belangstelling heb ik ook van enkele Spaanse jongens en meisjes van een jaar of achttien, die zowat alles van mij willen weten. Aalsmeer is bij niemand bekend maar Amsterdam niet-natuurlijk in Nederland. Zelf heb ik de kaart van Nederland niet bij me maar hij komt op tafel en moet ik vertellen waar KUDELSTAART ligt. Vandaag doe ik voor het eerst wat post naar huis. Helaas moet ik toegeven dat het versturen van kaartenniet m'n sterkste kant is, ik vergeet het meestal of ik denk het komt morgen wel. Het is zes uur, de zon gaat weg en het is gelijk zwaar bewolkt of mistig, als daar maar geen regen achter zit.

VRIJDAG 1-7-'94

Natuurlijk heeft het vannacht geregend. In de hoop dat ik niet met een natte tent weg moet stel ik het vertrek steeds uit. Half elf is het als ik vertrek en de tent weegt nog een kilo of tien, dat is zeven kilo water als ballast. Van Zarautz naar Usurbil is maar een klein stukje, daarom smaakt de koffie er niet minder om. Hier bij de koffie neem ik het besluit nog een omweg te maken. Morgen de hele dag duffe op een camping heb ik geen zin in. Vandaag is ook een moeilijke dag, ik moet namelijk op souvenir jacht. Die dingen gaan meestal de kast in dus is de afspraak dat ik alleen iets meeneem

voor de jongste van ons gezin. Via zoveel mogelijk binnenwegen ga ik naar Errenteria, Ovarzun en Irun. In deze plaats is een grote markt en hier slaag ik na lang zoeken, dan koop je iets wat ook bij de eerste kraam al aanwezig was en je er niet toe kon besluiten. Via de N 121 ga ik richting Pamplona. Het is hier erg mooi en onbewust denk ik aan de gemiste kansen, waarom doe ik zoiets niet op de eerste dag. Helaas kan je niet alles hebben, misschien een ander jaar. Bij Bera ga ik richting Sare en dwaal een paar uur door een schitterend gebied. Een beetje noodzaak is dit dwalen ook want van richtingsborden hebben ze hier blijkbaar nog nooit gehoord. Wat op valt is de omgeving. Andere leefgewoonte, huizen, mensen heel Frans en vriendelijk en inde aanloop naar de Pyreneeën heel heuvelachtig. Door het ontbreken van borden rij ik volgens mij in een rondje en is het hoog tijd dat ik bij de camping kom. Het is inmiddels gaan regenen en dat op de laatste dag, als ik maar geen spijt krijg van m'n omweg vandaag. Gelukkig ben ik nu snel in Dancharia waar de camping is. Het is een klein plaatsje op de grens met allemaal goedkope Spaanse winkels en hallen die tot laat in de avond open zijn. Het is een aardig tijdverdrijf op deze regenachtige avond. De souvenir's van vanmiddag had ik ook hier kunnen kopen, nu ben ik die Nederlander en enige klant die komt kijken en niets kopen, Voor de tent zitten kan ook moeilijk want het hemelwater komt met stromen naar beneden. Eerst zit ik nog een poos onder een grote boom, op een bank, maar als het water door het bladerdak gaat lekken ga ik naar de bar een glas bier halen. Het is half negen en struin nog wat door de winkel annex bar, kopen doe ik natuurlijk niets. Op de beeldbuis is stierenvechten en als dat verveeld ga ik de slaapzak in.

ZATERDAG 2-7-'94

Vandaag de laatste dag, toch wel een beetje blij dat ik weer naar huis toe ga. Tien uur en ik zit op de fiets voor het laatste stuk naar de kust. Alles is nat dus hoop ik dat de zon zich nog laat zien vandaag. Al die natte troep thuis drogen zie ik niet zo zitten, het mooiste is alles bij aan komst gelijk naar zolder. Over de D 4 ga ik naar St Pee Nivelle. Tot m'n verbazing is de weg droog, hier heeft het dus niet geregend. Spoedig komt de zon door. In St-Pee-Nivelle ga ik wat eten wil ik wat eten kopen maar ik kan niet met peseta's terecht en dat vlak bij de grens. Eerst een bank zoeken om te wisselen en die is hier snel gevonden. Lekker wat verse broodjes en gebak. Via de D 918 naar St Jean de Luz. Hier kom ik aardig wat mensen tegen op de fiets, Nederlanders?, nieuwe aanvoer?. Aan de meeste kleeft wel een Nederlands tintje en vaak is de groet er een in m'n landstaal. Bij aankomst in Hendaye eerst inkopen doen voor m'n middagmaal en dan een plaats zoeken om m'n spullen te drogen. Het plaatselijke voetbalveld voldoet aan alle eisen, veel ruimte, vlak, zonnig en een beetje wind vanuit zee. Zelf ga ik, na de nodige voorzorgsmaatregelen, heerlijk in de zon. Dit is zoiets als het nuttigen met het aangename verenigen. Na enige uren in de zon is het, alles inpakken en wegwezen, zoeken naar de camping waar de bus vertrekt naar huis. Het was een geslaagde vakantie. Dit verhaal en de meer dan honderd foto's laten bij mij een onuitwisbare indruk achter van een prachtig, BASKENLAND.